

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 5 december 2011 in
zaken nrs. 11/26979, 11/26981, 11/26980 en 11/26982 in de gedingen
tussen:

vreemdeling 2)
(hierna: gezamenlijk: de vreemdelingen)

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 14 januari 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van vreemdeling 1 om wijziging van de beperking van een aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen en voorts deze verblijfsvergunning ingetrokken.

Bij besluit van 14 januari 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel de aan vreemdeling 2 verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingetrokken.

Bij afzonderlijke besluiten van 21 juli 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 5 december 2011 heeft de voorzieningenrechter het tegen de besluiten van 21 juli 2011 door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, de besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten neemt op de bezwaren. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen over de beperkingen regels worden gesteld.

Ingevolge artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: de Vb 2000) kan, in andere gevallen dan genoemd in de artikelen 3.50 en 3.51, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van Onze Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

In paragraaf B16/4.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna:

de Vc 2000) is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

Indien de strafzaak is geseponeerd, er geen beklag is ingesteld, het beklag niet is gehonoreerd of de zaak binnen drie jaar is geëindigd in vrijspraak kan het slachtoffer voortgezet verblijf aanvragen. In deze gevallen wordt de aanvraag om voortgezet verblijf beoordeeld conform het hiernavolgende beleid.

[...] Aanvragen om voortgezet verblijf na afloop van de B9-regeling van vreemdelingen die niet onder één van de twee hierboven genoemde categorieën vallen, waaronder slachtoffers mensenhandel wier aangifte of andersoortige medewerking niet tot een strafzaak dan wel rechterlijke uitspraak heeft geleid én getuige-aangevers van mensenhandel, kunnen alleen voor inwilliging in aanmerking komen indien naar het oordeel van de Minister wegens bijzondere individuele omstandigheden van de vreemdeling niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat.

Bij de beoordeling van een dergelijke aanvraag kunnen de volgende factoren een belangrijke rol spelen:

- risico van represailles jegens betrokkene en haar of zijn familie en de mate van bescherming daartegen die de autoriteiten in het land van herkomst bereid en in staat zijn te bieden;
- risico van vervolging in het land van herkomst, bijvoorbeeld op grond van prostitutie;
- de mogelijkheden van sociale en maatschappelijke herintegratie in het land van herkomst, rekening houdend met specifieke culturele achtergrond en het eventuele prostitutieverleden van betrokkene, duurzame ontwrichting van familierelaties, de eventuele maatschappelijke opvattingen over prostitutie en het overheidsbeleid terzake.

[...] De hiervoor genoemde factoren zijn niet de enige factoren die van belang zijn voor de beoordeling of aan het slachtoffer of de getuige-aangever, op grond van klemmende redenen van humanitaire aard verblijf dient te worden toegestaan.

Buiten de reeds genoemde factoren kan bijvoorbeeld gedacht worden aan psychische problemen waarvoor de vreemdeling in Nederland in behandeling is, de zorg die de vreemdeling heeft voor kinderen die in Nederland zijn geboren of een opleiding volgen, de positie van alleenstaande vrouwen in het land van herkomst. Hierbij is nog van belang dat, indien psychische of andere medische omstandigheden worden aangevoerd, dit slechts als onderdeel van de te wegen factoren kan worden meegenomen. Indien het zwaartepunt van de aangevoerde omstandigheden ligt op medische omstandigheden dan ligt beoordeling in het kader van het beleid medische behandeling meer in de rede."

3. In de enige grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij in het besluit van 21 juli 2011 geen blijk heeft gegeven de door vreemdeling 1 aangedragen omstandigheden, dat zij te kampen heeft met psychische klachten en de zorg heeft voor haar zoon, die hier te lande geboren is en schoolgaand is, in hun onderlinge verband te hebben gezien. In voormeld besluit is aan de hand van het in paragraaf B16/4.5 van de

Vc 2000 neergelegde beleid gemotiveerd aangegeven waarom er geen aanleiding is om aan te nemen dat terugkeer van vreemdeling niet gevegd kan worden. Van een motiveringsgebrek is dan ook geen sprake, aldus de staatssecretaris.

4. De voorzieningenrechter heeft geoordeeld dat de staatssecretaris het risico op represailles door de man die vreemdeling 1 zou hebben meegenomen naar Nederland en het risico dat zij in Nigeria zal worden vervolgd vanwege prostitutie onaannemelijk heeft kunnen achten. Voorts blijkt uit algemene ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van december 2009 en van april 2011 dat in Nigeria adequate opvangmogelijkheden bestaan voor vrouwen die slachtoffer zijn geworden van mensenhandel en terugkeren naar Nigeria, aldus de voorzieningenrechter. Gelet hierop heeft de staatssecretaris zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat vreemdeling 1 bij terugkeer naar Nigeria, voor zover moet worden aangenomen dat zij daar geen sociaal netwerk zal hebben, zo nodig een beroep kan doen op de opvang die onder andere door de National Agency for Prohibition of Traffic in Persons and Other Related Matters (NAPTIP) wordt geboden. Nu de vreemdelingen geen hoger beroep hebben ingesteld, is dat oordeel in rechte komen vast te staan.

In de vreemdelingenwetgeving en het bij de toepassing daarvan gevoerde beleid is voorzien in een specifieke beperking inzake medische behandeling. Zoals in de uitspraak van de Afdeling van 2 maart 2007 in zaak nr. 200607507/1, JV 2007/174, wordt overwogen heeft als uitgangspunt te gelden dat bij een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die verband houdt met psychische problemen moet worden aangesloten bij de daarvoor geldende beperkingen en ter verkrijging van een zodanige vergunning een daartoe strekkende aanvraag moet worden ingediend. Nu door vreemdeling 1 niet is gesteld dat haar psychische klachten verband houden met de omstandigheid dat zij in het verleden slachtoffer is geworden van mensenhandel, heeft de staatssecretaris in dit geval de psychische klachten terecht als een op zichzelf staande grond ter verkrijging van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aangemerkt die naar aanleiding van een daartoe strekkende aanvraag kunnen worden beoordeeld. Dat vreemdeling 1 de zorg heeft voor haar zoon heeft de staatssecretaris in de gegeven omstandigheden niet tot verlening van een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf hoeven leiden.

De staatssecretaris heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat zich in dit geval geen bijzondere individuele omstandigheden als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000 voordoen.

De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenoverwogene, het beroep van de vreemdelingen tegen de besluiten van 21 juli 2011 alsnog ongegrond verklaren.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 5 december 2011 in zaken nrs. 11/26979 en 11/26981;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en M.G.J. Parkins-de Vin en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

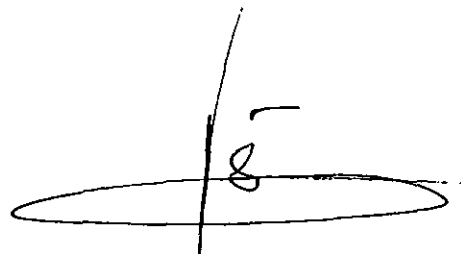
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 december 2012

53.

Verzonden: 10 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser